

PISMA

Jednostran i tendenciozan članak, pun lažnih tvrdnji i informacija

Članak novinara Vlade Rajiča »Priča o dva šogora«, objavljen u *Vjesniku*u posebnom prilogu »2004« od 19. prosinca 2004. godine, jednostran je, tendenciozan i pun lažnih tvrdnji i lažnih informacija. Nažalost, to nije jedini takav članak tog autora u *Vjesniku*, ali do sada na te lažne tvrdnje nisam odgovarao jer sam čekao konačnu odluku Vrhovnog suda na žalbu Uskoka.

Prvo, ja nisam slučajno prisluškivan (lažna aluzija na slučaj Batarelo – Canjuga), već ciljano nakon lažne dojava Uskoka pouzdanika V. Delonge, čovjeka kojeg nikad prije u životu nisam niti čuo niti vidio.

Drugo, ja sam protuzakonito bio pritvoren, jer prema članku 347. stav. 2 Kaznenoga zakona, za što sam sumnjičen (pokušaj pomaganja u primanju mita), nisam smio biti pritvoren. Taj članak ne dopušta pritvor.

Treće, odlukama svih sudskih instanci (istražni sudac, Izvannaspravno vijeće Županijskog suda i Vrhovni sud) ja ne samo da sam nevin, nego su sve sudske instance odbile sumnju da sam počinio bilo kakvo djelo za što sam bio sumnjičen, te nisu dozvolile bilo kakvu istragu.

Četvrto, u svakoj je demokratskoj državi odluka Vrhovnoga suda konačna. Iz nje trebaju izvući pouku oni koji su moji progon započeli, a ne javno raspravljati s Vrhovnim sudom.

Nažalost, nikome se ništa nije dogodilo, a *Vjesnik*ov novinar i dalje širi neistine. S takvim tendencioznim pisanjem i ponašanjem nekih pravosuđenih istražnih tijela daleko smo od Europske unije, pa nije stoga čudno što je i jedan od tri glavna uvjeta približavanja Europskoj uniji reforma i bolje funkcioniranje pravosuđa.

Dr. MATE GRANIĆ
Zagreb

Sramotna rehabilitacija četničkoga vođe, jednog od najvećih zlotvora

Srbijanska skupština je velikom većinom glasova izjednačila u potpunosti antifašistički, partizanski pokret s ravnogorskim, četničkim pokretom ratnog zločinca Draže Mihailovića, kako bi konačno potvrdila svoju, srbijansku povijesnu istinu! Priznaju se boračka prava i četnički radni staž, invalidnine a uvodi se i novi poglavni ravnogorske spomenice ravan partizanskoj! Samim tim je izvršena i sramotna rehabilitacija jednog od najvećih zlotvora nad hrvatskim narodom.

Nije to nikakvo posebno čudo niti iznenađenje jer prijedlog tog zakona je srbijanskoj Skupštini dao sam ministar vanjskih poslova SiCG Vuk Drašković, koji je još davne 1982. otkrio monumentalni spomenik »čiči Draži« na Ravnoj Gori. Na tom mjestu svake se godine u svibnju održava veliko narodno »proštenje« u organizaciji Vukova SPO-a, takozvano četnikovanje.

Ove godine, 28. travnja, na najveći praznik u Australiji kojim se obilježava spomen na sve one koji su svoje živote dali za slobodu toga kontinenta, u gradu Adelaideu održana je parada o kojoj srpski adelaidski dnevni list *Vreme* piše:

»...marširali su i Srbi, vojnici i potomci Dražine vojske ali i sudionici oslobodilačkih ratova 91.-95., vojnici Republike Srpske Krajine i Republike Srpske... Srpsku kolonu predvodi poručnik Kraljevske jugoslavenske vojske u domovini Slobodan Đukić, kolonu prate zvuci 'Marša na Drinu'... a veliki broj okupljenih Srba pljeskom i uzvicima odobrenja pozdravlja svoje ratne veterane... Noseći slike generala Draže, pred hramom sv. Save položili su i vijenac na Spomenik prvom gerilcu porobljene Europe.«

Draža Mihailović je, dakle, bio preteča antifašističke europske koalicije!? S obzirom da je ta »povijesna istina« i potvrđena u srbijanskoj Skupštini, Srbija odnosno srpsko-crnogorska konfederacija vjerojatno neće imati tako teške probleme kao Hrvatska kod ulaska u EU... Jer dok je Europa u ropstvu čamila, antifašist je Draža, eto, borbu za slobodu prvi počeo!?

Ali povijest, dakako, ima i svoju pravu, ponešto drugačiju istinu.

DAMIR KALAFATIĆ
Samobor

Hrvatska je učinila više prvih koraka, ali Sloveniji to očito nije dosta

Čitatelj *Vjesnika* Iztok Belšak iz Njemačke u svojem pismu od 18. prosinca zamjera mi na tekstu »A što je s reciprocitetom«, objavljenom 12. studenoga, u kojem sam napisao da u Sloveniji ima autohtonih Hrvata, a da nisu priznati i nemaju prava kao nacionalne manjine Talijana i Mađara, te da Slovence u Hrvatskoj ne bi trebalo staviti u preambulu Ustava Republike Hrvatske. K tome u svojem nerazumijevanju i izvrtanju mog teksta ide tako daleko da me unaprijed optužuje za moguće nemile događaje.

Gospodin Belšak piše: »Zato bih gospodina Andriju Tunjica pitao gdje i koliko točno ima autohtonih Hrvata u Sloveniji i koja su im prava uskraćena? Zašto slovenska manjina koja postoji u Hrvatskoj ne bi bila priznata u Ustavu Republike Hrvatske? I gdje piše da ako to Slovenija nije još napravila za Hrvate, da Hrvatska nije ta koja treba napraviti prvi korak?«

Gospodine Belšak, točne podatke o broju autohtonih Hrvata mogu Vam dati slovenski statističari-demografi i geografi. Zatim još jednom pomno pročitatite što sam napisao pa ćete se uvjeriti da nigdje nisam napisao da hrvatski Ustav ne bi trebao priznati Slovence i zato što su Slovenci već priznati. Stvar je u nečemu drugom, Vama se očito ne sviđa da Hrvati kao autohtona nacionalna manjina u Sloveniji imaju prava kao što ih imaju Talijani i Mađari, a to biste htjeli za Slovence u Hrvatskoj.

Bojim se da Vam se ne sviđa i to što postoje, jer tada ne biste pitali »gdje i koliko točno ima autohtonih Hrvata u Sloveniji?« A najviše Vam se, izgleda, ne sviđa što sam od onih novinara koji inzistiraju na reciprocitetu manjinskih prava!

Što se tiče insinuuacije da ja želim »na bilo koji način ocrniti Slovence«, mogu Vam samo odgovoriti da ih nitko ne ocrnjuje kao oni sami sebe. Sjetite se da su za Sloveniju nepodobni građani tako svrstani u tzv. Izbrisane, sjetite se slovenske okupacije hrvatske Svete Gere, pa duga Ljubljanske banke hrvatskim građanima, pa onda Drnovševskih ucjena, dok je još bio premijer, u vezi s NE Krško, pa stalnih slovenskih provokacija u Savudrijskoj vali ili Piranskom zaljevu, pa nedavne tvrdnje slovenske vlade da je lijeva obala Dragonje slovenski teritorij...

Zar i to ne pokazuje da je Republika Hrvatska učinila niz prvih koraka, a da to nije doprlo do svijesti ljudi u Sloveniji, pa i do Vaše?!

ANDRIJA TUNJIĆ
novinar Vjesnika

Tako sude svjetski priznati stručnjaci

Nakon što je žalbeno vijeće Haaškog suda Mariju Čerkezu, bivšem zapovjedniku Viteške brigade HVO-a, preinačilo presudu i izreklo novu od šest godina zatvora, taj sud još je jednom dokazao kako je ipak riječ o političkom sudu, koji nastoji suditi po sistemu izjednačavanja agresora i žrtve, odnosno malo se dodvorava hrvatskoj, a malo srpskoj strani, pa će na kraju ispasti kako smo svi odgovorni i – krivi.

Naime, kakav je to sud i kakvi su to (međunarodni) suci koji tijekom prvostupajskog postupka, kao u slučaju Čerkez (da o generalu Blaškiću i ne govorimo) donesu drastičnu presudu od petnaest godina zatvora, a potom je drastično smanje? Haški suci i istražitelji ponekad se ponašaju poput amatera ili dobro plaćenih izvršitelja koji rade po principu »veži konja gdje ti aga kaže«.

Većina hrvatskih generala dosad je dragovoljno otišla u Haag vjerujući u kakvu-takvu pravdu, a kad tamo prvo ih godinama muče u pritvoru, zatim donošaju čudne odluke i na kraju bez ijedne isprike smanjuju kazne koje su sami donijeli. A riječ je, ne treba zaboraviti, o svjetski priznatim stručnjacima!?

MLADEN PAVKOVIĆ
Koprivnica

STAJALIŠTA

Jadransko more nije neka ustajala prijava bara

Jadran se zasad prirodnim procesima prilično učinkovito čisti i sam sebe »brani« kako ne bi postao kaljuža ili žabokrečina. Stoga njime trebamo pažljivo gospodariti i pomno ga čuvati. Poznavanje brzine izmjenjene vode Jadranskoga mora iznimno je važno za svaku procjenu rizika koju sa sobom nose razne gospodarske aktivnosti, uključujući i turizam te svakoake intervencije u prostor

Zdenko Franić

Rusko-hrvatski naftovodni projekt Družbe Adrije, koji za cilj ima izvoz nafte iz Ruske Federacije preko Bjelorusije, Ukrajine, Slovačke, Mađarske i Hrvatske do luke Omišlja, s pravom već dulje izaziva veliku pozornost javnosti. Ekonomski stručnjaci i Janafovo vodstvo pokušavaju dokazati da je Družba Adria hrvatski strateški interes, jer osnažuje energetiku i gospodarstvo.

Jasno je pak da energetska suverenost i samodovoljnost u globaliziranom svijetu znače ponajbolje jamstvo nacionalne suverenosti te gospodarske i svake druge stabilnosti. S druge strane, mnogo je onih koji su, s pravom, iznimno zabrinuti zbog opasnosti globalne kontaminacije Jadranskog mora balastnim vodama ili eventualnom havarijom nekog tankera.

Tako je nedavno HSP-ov saborski zastupnik Tonči Tadić, zučljivo braneci u Saboru prijedlog da se Hrvatska povuče iz projekta Družbe Adrije, istaknuo da je za izmjenju morskog mora u Jadranu potrebno deset godina. U HTV-ovoj emisiji »Piramida« od 19. prosinca Tadićev stranački predsjednik i saborski zastupnik Anto Đapić tu je brojku udvostručio, rekavši kako svatko zna da se u slu-

čaju havarije naftnog tankera Jadran neće oporaviti dvadeset godina.

Postavlja se pitanje zašto i onako ozbiljnu situaciju vezanu uz zaštitu Jadrana još više dramtizirati i pogoršavati, makar to bilo i u dobroj namjeri. Zašto Jadran prikazivati ustajalijim, prljavijim i bolesnijim? Izjave koje Jadransko more stavlja u kontekst ustajale bare dobro su došle svima koji bi rado skrenuli turiste s Jadrana prema nekim drugim odredištima.

Pet godina za izmjenju vode

Srećom, voda Jadranskog mora izmijeni se dva do četiri puta brže nego što tvrdi g. Tadić, odnosno desetak puta brže no što tvrdi g. Đapić. Sve to, dakako, ne znači da bi izlivanje nafte ili neko drugo onečišćenje bilo manje katastrofalno.

Gospodin zastupnik Tadić, koji je strukom znanstvenik i barata znanstvenim aparatom, a uz to mu je dostupna i znanstvena literatura, sve je to lako mogao provjeriti. Tako u Pomorskoj enciklopediji Leksikografskoga zavoda, u trećem svesku, objavljeno još 1976., u članku »Jadransko more« na stranici 198. piše:

Prema jednom još nepotpunom proračunu, voda u Jadranu izmijeni u pet godina. Nastojeći upotpuniti ta is-

traživanja, naši i strani oceanografi u nekoliko su različitim istraživačkih projekata mjerili maseni transport morske vode u vertikalnim profilima na Otrantskim vratima. Ta istraživanja, opširno prikazana u knjizi »Fizikalna oceanografija Jadranskog mora«, koju su uredili Benoit Cushman-Roisin i Miroslav Gačić, rezultirala su spoznajom da se cjelokupni volumen vode Jadranskog mora (oko 35.000 prostornih kilometara) izmijeni s Jonskim morem u znatno kraćem razdoblju od pet godina. Procjene se kreću od minimalnih 0,7 do maksimalnih 4,4 godine, uz napomenu da su, prema svemu sudeći, točnije one vrijednosti koje upozoravaju na bržu izmjenju.

Razlike u vrijednostima uzrokovane su čitavim nizom fizikalnih parametara koji prirodno fluktuiraju, ovisno o klimatskim uvjetima, kao i o godišnjem dobu kada su mjerenja provedena.

Jadran se sam čisti

Do slinog se rezultata može doći ne samo izravnim mjerenjima masenog transporta vode nego i drugim metodama. Korištenjem četrdesetogodišnje baze podataka o koncentracijama aktivnosti radiostroncija u vodi Jadranskog mora, pisac ovih redaka proračunao je da

gornja granica razdoblja potrebnog za izmjenju cjelokupne jadranske vode iznosi oko 3,3 godine.

Naime, radioaktivni izotop stroncija masenog broja 90 (Sr-90), koji je u okoliš unesen atmosferskim eksplozijama nuklearnog oružja, može poslužiti kao iznimno dobar obilježivač kretanja morske vode. Rađ s tim rezultatima nedavno je prihvaćen za tisk u međunarodnom znanstvenom časopisu *Journal of Marine Systems*.

Očito jest da se Jadran (barem zasad) prirodnim procesima prilično učinkovito čisti i sam sebe »brani« kako ne bi postao kaljuža ili žabokrečina. Stoga njime trebamo pažljivo gospodariti i pomno ga čuvati. Poznavanje brzine izmjenje vode Jadranskog mora iznimno je važno za svaku procjenu rizika koju sa sobom nose razne gospodarske aktivnosti, uključujući i turizam te svakoake intervencije u prostor.

Ujedno, taj je podatak važan i za procjenu opterećenja otpadom i otpadnim vodama zbog golemog pritiska na urbanizaciju Jadranske obale. Nesmiljena i stihijska gradnja, bez učinkovita rješavanja problema otpadnih voda, koje se u konačnici sve slijevaju u Jadransko more, vrlo je ozbiljan problem koji se zasad rješava sam od sebe.

S druge strane, za dostojanstven i kvalitetan život neizbježne su gospodarske aktivnosti. No atmosfera tajnovitosti koja se u posljednje vrijeme nadvila nad dijelove studije utjecaja na okoliš projekta Družbe Adrije nikako ne pridonosi jačanju povjerenja javnosti u institucije sustava.

Sindrom »Ne u mome dvorištu«

Riječ je o sjajnom primjeru kako se svakodnevna politika na najprizemnji način uvukla u zaštitu okoliša, što kod već prilično iziritirane javnosti pridonosi tome da se sindrom »Ne u mome dvorištu« polako pretvara u stanje kolektivne svijesti.

Štoviše, on metastazira u pojavu koja je u engleskom govornom području nazvana Banana sindromom. Riječ je o akronimu engleske fraze *Build Absolutely Nothing Anywhere Near Anything*. Slobodni prijevod na hrvatskom jeziku glasi: Neka se ne gradi apsolutno ništa bilo gdje pokraj ica. I to bez obzira na to je li riječ o naftovodima Družbe Adrije, cestama, marinama, nederima, odlagalištima otpada ili čak sustavima koji sprječavaju zastajanje okoliša, kakav je, na primjer, ekoprojekt Kaštelanski zaljev.

Autor je doktor znanosti, radioekolog.

Bit će umijeće odabrati na predsjedničkim izborima

Prosječan predsjednički kandidat snažna je i izrazito elokventna osobnost s temeljito osmišljenom retorikom. Svaki ima »lajtmotiv« vlastite kampanje kojim se nastoji izdvojiti od ostalih, a zapravo je svakim takvim pokušajem sličniji ostalim kandidatima. U toj poplavi otrcane političke filozofije hrvatskim građanima ostaje da odluče o svom budućem predsjedniku

Marina Bagić

Suvremenom prozom ovlada se pojmovi poput otuđenja, globalizacije, deformacija vrijednosti u društvu što implicira njihovu duboku ukorijenjenost u strukturu suvremenog društva. Zivi se brzo, kronično se nema vremena ni za što. Postalo je važnim biti na pravome mjestu u pravo vrijeme zbog različitih materijalnih zadovoljstava. Pojam novca postao je sinonimom sreće i uspješnosti.

Je li u procesu mijenjanja društva više utjecaja imao pojedinac na društvo ili obratno, teško je reći, a s vremenom se transformirao i njihov međusobni odnos.

Država se u suvremenom društvu sve više uslođuje te unatoč težnji postojanja servisa građanima u nekim segmentima postala je upravo suprotno.

Tako građani, nastojeći pojednostaviti svoje djelovanje unutar birokratskog aparata imanentnog državi, pokušavaju zaobići njegove prepreke. Time proklamiraju svoj protest protiv sustava, što izaziva još čvršću stegu regulative koja se onda posljedično i dodatno uslođuje.

Konačan produkt takva međudjelovanja očituje se u mehanizaciji strukture dr-

DINKO ŽBRAT

žavog aparata koji se distancira od čovjeka kao pojedinca. Time zajednica zapravo implicitno pridonosi otuđivanju na relaciji pojedinac – društvo.

Jesu li vrijedni potrošena novca

Generaliziranjem takva postupka na zajednicu veće brojnosti te prožimanjem infrastrukturom sveobuhvatnih ljudskih djelatnosti, povećava se otuđenost na globalnoj razini. Postaju posve razumljive riječi filozofa Wilhelma von Humboldta: »... poslovi postaju gotovo potpuno mehanički, a ljudi na poslijetku postaju strojevi... tako da se uopće pomiču gledišta važnoga i nevažnoga, časno-

ga i prezirnoga, najviših i podređenih svrha.«

U takvoj općoj mehanizaciji ljudskoga duha nižu se događaji na hrvatskoj i svjetskoj političkoj sceni. Prednjače oni koje nametnu mediji. Trenutačno bombardiraju promoviranjem hrvatskih predsjedničkih kandidata koji su tipičan odraz sveopće mehanizacije društva. Kandidati govore bez duše, zasipaju retorikom koju žele čuti duha gladni hrvatski građani. Šarlatanski zabavljaju naciju, a ponajviše promoviraju sami sebe i zabadaju strelice jala u osobnosti konkurencijskih kandidata.

Prosječan predsjednički kandidat snažna je i izrazito elokventna osobnost s te-

meljito osmišljenom retorikom. Svaki ima »lajtmotiv« vlastite kampanje kojim se nastoji izdvojiti od ostalih, a zapravo je svakim takvim pokušajem sličniji ostalim kandidatima. U toj poplavi otrcane političke filozofije hrvatskim građanima ostaje da odluče o svom budućem predsjedniku. Odbarati iz bezbojne lepeze mehaniziranih lica bit će umijeće.

A koliko dostojanstva nosi danas titula hrvatskog predsjednika ili političara uopće? Vrijedi li uistinu novca koji se potroši na njih? Građani dobivaju dojam da su političari uvijek tamo gdje se nešto slavi, nešto »važno« događa ili gdje se dobro zabavlja. Kao da domaći političari

svojim nastupima stalno režu granu na kojoj sjede pričajući o irrelevantnim stvarima, veličajući irrelevantne činjenice i događaje. Generiraju nove probleme umjesto da rješavaju postojeće.

Odras hrvatskog društva

Time oduzimaju dignitet vlastitoj struci. Umjesto da čestitim radom pomognu ojačanoj domovini. Čast iznimkama, da ih je barem više.

Nije li takva slika hrvatske političke scene ujedno stvarni odraz stanja hrvatskog društva? U doba otuđenja, globalizacije, unificiranja i deformiranja ljudske zajednice možda su hrvatski političari upravo ono što hrvatsko društvo danas i jest – mehanizirane duše u utrci za novcem i preživljavanjem. Nije li ta utrka nalik na utrku za predsjedničkim titulom?

Kako onda odabrati 2. siječnja ako nismo načisto s činjenicom jesu li hrvatski političari doista ljudi? Jesu li nisu, izabrani hrvatski predsjednik bit će upravo onakav kakvog je narod iznjedrio i htio.

Autorica je magistrica znanosti, znanstvena novakinja na Fakultetu elektrotehnike i računarstva, te studentica na Fakultetu političkih znanosti u Zagrebu.

Odnose svu zaradu i još nam hoće nametnuti svoj jezik

Ovih je dana u Varaždinu objavljena »Mala kajkavska gramatika« profesora tamošnje gimnazije Željka Funde, poznatoga književnika i prevoditelja Shakespeareovih soneta na kajkavski. Funda je poznat po gorljivo zauzimanju za afirmaciju kajkavštine u javnom životu i jedini je kulturni djelatnik koji na skupovima o kajkavštini govori kajkavski

Ivo Horvat

Obrodovah se ovih dana kad sam na Hrvatskom radiju čuo ostru kritiku mr. Ivane Kurtović (iz Instituta za hrvatski jezik) u povodu reklamiranja novoga naziva Hrvatskog telekoma – »T-mobile« na televizijskim programima.

Oni ih čitaju na engleski način »ti mobajl«, kao da u hrvatskom jeziku nemamo uvriježeni izgovor »te mobil«.

Kajkavske teme na radiju

Dakle, novi, strani, vlasnici te moćne tvrtke ne samo da svu golemu zaradu prenose u inozemstvo, nego nam hoće nametnuti i svoj jezik da i po tome budemo kolonija. Ono čega smo se bojali, sada nam se i događa.

Čudno je što se takve »ti mobajl« poruke emitiraju i na programima HRT-a. Zar

se za novac može prodavati i profesionalna savjest?

Još sam se više obradovao kad sam 3. prosinca na Hrvatskom radiju u emisiji »Govorimo hrvatski« čuo dočentica na Filozofskom fakultetu u Zagrebu dr. Ande- lu Francić kako tumači kajkavsku temu: nepostojani »e« u kajkavskim toponimima (Draškovec – Draškovca itd.). Time se otvaraju i druge teme: o prezimenima s nepostojanim »e« (Hranjec – Hranjica) ali i s postojanim »e« (Maček – Mačeka, Videc – Videca, itd.). Hvala Bogu da su se, nakon desetak godina postojanja te emisije, najzad počele tretirati i teme iz kajkavskog jezika ravnopravno s onima iz standarda. Time se, dakako, aktualiziraju pitanja o kajkavskom standardu i kajkavskim gramatikama, o čemu sam već više puta pisao, pa i nedavno u povodu poziva redakcije *Kaja* da se

kajkavolozu očituju u tome.

Lončarić, Blažeka, Šojat i drugi kajkavoloz i svojim su objavljenim znanstvenim radovima obradili i mnoga gradiva iz kajkavske gramatike. To je istina, ali će školski nastavnici primijetiti kako nemaju sustavne gramatike, pisane za školsku nastavu, nemaju kajkavske gramatike po pojedinim kajkavskim idiomima, izrađenima poput propisanih gramatika hrvatskog standardnog jezika.

I ono što je učinjeno, nije objavljeno u posebnim knjigama – udžbenicima. Tako je, na primjer, mr. Ivan Zvonar obradio veći dio gradiva za gramatiku međimurskih govora ali je to izašlo u nekoliko godišnjih zbornika Visoce učiteljske škole u Čakovcu, a ne i u posebnj knjizi. Zašto to ne bi izdao Ogranak Matice hrvatske u Čakovcu ili pak Međimurska županija?

Ovih je dana u Varaždinu objavljena »Mala kajkavska gramatika« profesora tamošnje gimnazije Željka Funde, poznatoga književnika i prevoditelja Shakespeareovih soneta na kajkavski.

Jedinstven slučaj nakon dva stoljeća

Funda je poznat po gorljivo zauzimanju za afirmaciju kajkavštine u javnom životu. Jedini je od kulturnih djelatnika koji na skupovima o kajkavštini govori kajkavski. Dakako, na svoj osebuju način, služeći se i starim leksikonom i vlastitim neologizmima, pa često nailazi na nerazumijevanje, čak i među onima koji se inače bave po jedinim kajkavskim pitanjima. Tako je i sada s njegovom gramatikom, kad mu prigovaraju i u nekim stručnim pitanjima. No bez obzira na to, njegov rad ostat će za bilježen kao prvi suvremeni

pokušaj (uz onaj Franje Hrga za ivanečki idiom) stvaranja jedinstvene kajkavske školske gramatike na kajkavskom jeziku, dakle, jednojezične gramatike.

To je jedinstven slučaj nakon dva stoljeća kad je 1808. objavljen prvi jednojezični hrvatski pravopis kajkavske osnovice: »Naputchenye za horvatzki prav chtetij i pisaziti« i bio školski udžbenik u sjevernoj Hrvatskoj. Taj je pravopis objavljen ove godine u suvremenoj grafiji zahvaljujući trudu dr. Alojza Jembriha i u nakladi udruge »Muži zagorskog srca« i Kajkaviane.

Istodobno s kajkavskom gramatikom Funda je ovih dana objavio i opsežan kajkavski roman »Ljudeki«, koji laž pedesetak životnih priča, mozaik ljudskih sudbina našega podneblja.

Autor je novinar i publicist iz Zagreba.